

DÍVKA,
KTEROU
SPOLKLO
MOŘE

AXIE QH

COO
BOO

Dívka, kterou spolкло moře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Axie Oh

Dívka, kterou spolкло moře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DÍVKA,
KTEROU
SPOLKLO
MOŘE
AXIE QH

COO
BOO

Preložila Jaroslava Šúvová

THE GIRL WHO FELL BENEATH THE SEA

Copyright © 2022 by Axie Oh. Published by arrangement with Feiwei & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Translation © Jaroslava Šúvová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-664-6

ISBN e-knihy 978-80-7661-666-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-667-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-668-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro mou maminku, která mi vždycky věřila.

1

Legendy mého lidu praví, že neutišitelný hněv Mořského boha ukonejší jedině jeho pravá nevěsta. Když z Východního moře přiburácí nadpozemské bouře, blesk rozčísne nebe a vody trhají břeh na kusy, lidé si vyberou nevěstu jako dar pro Mořského boha.

Nebo oběť, záleží na urputnosti vaší víry.

Bouře přichází každý rok a každý rok na moře odvezou dívku. Nemohu se ubránit myšlence, zda Šim Čong legendě o nevěstě Mořského boha věří. Zda v ní před koncem nalezne útěchu.

Třeba v ní vidí začátek. Osud přichází po mnoha stezkách.

Například ta má – která se skutečně úzce vlní po rozmáčených rýžových polích. Když po ní půjdu, nakonec mě zavede na pláž. Když se otočím, zavede mě zpět do vesnice.

Jaký osud mi přísluší? Kterého osudu se pevně chytnu oběma rukama?

I kdyby to byla otázka volby, nenáležela by mně. Neboť třebaže velká část mne touží po bezpečí domova, srdce je silnější.

Táhne mě k otevřenému moři a k jediné osobě, kterou mám raději než osud.

Mému bratru Džunovi.

Blesk se zaklikatí bouřkovými mračny a rozčísne zčernalou oblohu. O půl vteřiny později zaburácí nad rýžovými poli hrom.

Stežka končí tam, kde půda přechází v písek. Sundám si promáčené sandály a zahodím je za sebe. Skrz proudy deště zahlédnu loďku, jež sebou hází na vlnách. Je to malé vydlabané plavidlo s jediným stěžněm určené pro asi osm mužů – a jednu nevěstu Mořského boha. Již nyní pluje daleko od břehu a stále se vzdaluje.

Zvednu deštěm zmáčenou sukni a utíkám vstříc rozbouřené vodě.

Ve chvíli, kdy vkročím do prvních vln, uslyším z lodi volání. Okamžitě mě to stáhne pod hladinu. Ledová voda mi vyrazí dech. Propadám se dolů a prudce se otáčím vlevo i vpravo. Snažím se dostat ústa nad hladinu, ale vlny se mi valí do pusy i přes hlavu.

Nejsem špatná plavkyně, ale nejsem ani dobrá, a i když se snažím plavat k loďce a zachránit se, je to strašně těžké. Možná to nebude stačit. Kéž by to tak nebolelo – ty vlny, sůl a moře.

„Mino!“ Kolem paží se mi ovinou silné ruce a vytáhnou mě z vody. Rázně mě položí na houpající se palubu loďky. Předemnou stojí můj bratr, známé rysy jeho tváře jsou zamračené.

„Co sis myslela?“ zařve Džun přes burácející vichr. „Mohla ses utopit!“

Do loďky narazí obrovská vlna a já ztratím rovnováhu. Džun mě chytí za zápěstí, abych nespadla přes palubu.

„Šla jsem za tebou!“ zakřičím stejně nahlas. „Nemáš tu co dělat. Válečníci nevěstu Mořského boha doprovázet nesmějí.“ Když se teď dívám na svého bratra a jeho vzdorným výrazem vyzbrojenou tvář bičovanou deštěm, chce se mi plakat. Toužím ho odtáhnout ke břehu a nikdy se nevrátit. Jak může takhle riskovat svůj život? „Kdyby bůh věděl, že tu jsi, zabil by tě!“

Džun sebou trhne, jeho oči přeskakují mezi přídílí, kde stojí stíhlá postava, jejíž vlasy ostře šlehají ve větru.

Šim Čong.

„Ty to nechápeš,“ řekne Džun. „Nemůžu... nemůžu ji v tom nechat samotnou.“

Přeskočení v jeho hlase potvrzuje to, co jsem celou dobu tušila, co jsem doufala, že není pravda. Tíše zakleji, ale Džun si toho nevšimne. Celé jeho bytí se soustředí na *ni*.

Starší říkají, že Šim Čong vdechla život bohyně stvoření, aby se stala poslední nevěstou Mořského boha, jež utiší všechny jeho žaly a započne nové období míru v celém království. Pleť má z nejcistších perel, vlasy utkané z nejčernější noci a její rty vybarvila krev mužů.

Ten poslední detail možná vychází spíše ze zahořklosti než z pravdy.

Pamatuji si, jak jsem Šim Čong spatřila poprvé. Stála jsem s Džunem u řeky. Bylo to při svátku papírových lodiček před čtyřmi lety, kdy mi bylo dvanáct a Džunovi čtrnáct let.

V naší přímořské vesničce je zvykem napsat své přání na kousek papíru a pečlivě z něj složit lodičku, kterou pak pošleme po vodě. Lidé věří, že papírové lodičky odnesou přání k našim zesnulým předkům do Říše duchů, a ti pak prosí nižší bohy, aby naše sny a přání splnili.

„Šim Čong je možná nejkrásnější dívka z vesnice, ale její tvář je prokletí.“

Vzhlédla jsem při zvuku Džunova hlasu a sledovala směr jeho pohledu k mostu klenoucímu se přes řeku, v jehož středu stála dívka.

S tváří zalitou měsíčním světlem vypadala Šim Čong spíš jako bohyně než smrtelnice. V ruce držela svou papírovou loďičku, jež ji pak vypadla z otevřené dlaně do vody. Jak jsem ji sledovala plout po řece, přemýšlela jsem, co si někdo tak nádherný vůbec může přát.

Netušila jsem, že osudem Šim Čong bylo stát se nevěstou Mořského boha.

Nyní, když stojím v lijáku v loďce a mými kostmi otrásá hrom, všimnu si, jak se jí ostatní muži straní. Jako by už byla obětována, její nadpozemská krása ji odděluje od nás ostatních. Patří Mořskému bohu. Lidé ve vesnici tohle věděli již od doby, co dosáhla plnoletosti.

Přemýšlím, zda se něčí osud může změnit za jediný den. Či zda taková ztráta života trvá delší dobu.

Přemýšlím, jestli Džun cítil její osamělost. Neboť od chvíle, kdy Šim Čong dosáhla dvanácti let, patřila Mořskému bohu, a zatímco ji všichni vnímali jako osobu, která jednoho dne odejde, on jediný chtěl, aby zůstala.

„Mino.“ Džun mě zatahá za ruku. „Musíš se schovat.“

Sleduji, jak se Džun nervózně rozhlíží po nezakryté palubě, kam bych se mohla ukrýt. Možná mu nezáleží na tom, že porušil jedno ze tří pravidel Mořského boha, ale záleží mu na mně.

Pravidla jsou prostá: Žádní válečníci. Žádné ženy kromě nevěsty Mořského boha. Žádné zbraně. Džun porušil první pravidlo tím, že přišel. Já porušila to druhé.

A to třetí. Má ruka se ovine kolem nože schovaného pod krátkým kabátkem. Toto ostří kdysi patřilo mé praprababičce.

Loďka patrně dosáhla oka bouře, neboť skučení vichru ztichne, vlny se přestanou přelévat přes palubu a i dešť utiší své nekončící proudy.

Všude kolem se rozprostírá temnota a mraky zakrývají měsíci. Přiblížím se k okraji loďky a podívám se přes bok. Krátký záblesk rozčísne oblohu a v jeho světle to najednou spatřím. Rybáři to zpozorují též a jejich výkřiky pohltní tma.

Pod loďkou propluje obrovský stříbrnomodrý drak.

Jeho hadovité tělo krouží kolem nás a hrbolky jeho šupinami pokrytých zad čeří hladinu vody.

Světlo blesku potemní. Opět nás obklopí temnota a jediné, co slyšíme, je neustálé šplouchání vln. Otřesu se při pomýšlení na to, jaké strašlivé osudy nás čekají. Buď se utopíme, nebo nás pozře služebník Mořského boha.

Když se drak prosmýkne přímo kolem trupu, loďka zaúpí.

Jaký to má význam? Co tím Mořský bůh zamýšlel, že poslal svého děsivého služebníka? Copak zkouší odvahu své nevěsty?

Zamrkám a uvědomím si, že vztek rozptýlil můj strach. Přejedu pohledem po člunu. Šim Čong stále stojí na přídi, ale už není sama.

„Džune!“ zakřičím se sevřeným srdcem.

Džun prudce otočí hlavu mým směrem a znenadání pustí ruku Šim Čong.

Za nimi z vody tiše povstane drak, jeho dlouhý krk se tyčí až do nebe. Mořská voda stéká po jeho tmavě modrých šupinách a kapky bubnují o palubu loďky jako mince.

Jeho černé, bezedné oči se vpíjí do Šim Čong.

Už je to tady.

Nevím, co se má stát, ale tohle je ta chvíle, na kterou jsme všichni čekali, na kterou čekala Šim Čong od doby, kdy se dozvěděla, že je pro život moc krásná. Tohle je ta chvíle, kdy ztratí všechno. A ze všeho nejdražší bude ztráta chlapce, kterého miluje.

V tu chvíli Šim Čong zaváhá.

Odvrátí se od draka a její oči vyhledají ty Džunovy. Věnuje mu pohled, jaký jsem ještě neviděla – pohled plný agonie, strachu a tak zoufalé touhy, až mi to láme srdce. Džun ze sebe vyrazí přidušený zvuk, udělá krok směrem k ní a pak další, dokud nestojí před ní, a své prázdné ruce rozpaží v ochranném gestu.

A tím zpečetí svůj osud. Drak už ho nenechá odejít, ne po tak vzdorovitém činu. Jako by velká obluda chtěla potvrdit mé obavy, vydá ohlušující řev, kvůli němuž padne na kolena i zbytek mužů.

Kromě Džuna. Můj zuřivý, tvrdohlavý a pošetilý bratr, který tam stojí, jako by sám dokázal ochránit svou lásku před hněvem Mořského boha.

Vzedme se ve mně nesnesitelný vztek, vychází ze žaludku a stoupá, jako by mě chtěl zadusit. Bohové se *rozhodli*, že naše přání nesplní – jak ta ze svátku papírových lodiček, tak ta malá, každodenní. Přání míru, plodnosti, lásky. Bohové nás opustili. Bůh bohů, Mořský bůh, *chce* od lidí, kteří ho milují, jen brát – bere a bere a nedává nic na oplátku.

Bohové možná naše přání nesplní. Ale já ano. Džunovi. Splním jeho přání.

Pospíším si k přídi loďky a vyskočím na okraj. „Vezmi si místo ní mě!“ Vytasím svůj nůž, říznu se hluboko do dlaně a zvednu ji vysoko nad hlavu. „Já budu nevěstou Mořského boha. Zastavuji mu svůj život!“

Drak na má slova reaguje naprostým klidem. A najednou o všem zapochybuji. Proč by si Mořský bůh vzal místo Šim Čong mě? Nemám ani její krásu, ani její eleganci. Mám jen svou paličatou vůli, o které má babička vždycky říkala, že bude mým prokletím.

Ale pak drak skloní hlavu, natočí ji bokem, abych pohlédla přímo do jednoho z jeho černých očí. Je hluboké a bezedné jako moře.

„,“ zašeptám.

V ten okamžik se necítím krásná. Necítím se ani statečná, třesou se mi ruce. Ale v hrudi se mi rozlévá teplo, jež mi nic a nikdo nevezme. To je síla, kterou teď vyzývám, protože ačkoli se bojím, vím, že je to má volba.

Tvořím si svůj vlastní osud.

„Mino!“ zakřičí můj bratr. „Ne!“

Drak se zdvihne z vody a praští částí svého obrovitého těla mezi mého bratra a mě, aby nás oddělil. V tichu obklopená drakem zaváhám a přemýšlím, nakolik mi asi rozumí.

Sáhnu pro ta správná slova. Pro pravdu.

Nadechnu se a zvednu hlavu vzhůru. „Jsem nevěsta Mořského boha.“

Drak se odplazí z loďky a odhalí otvor ve vířící vodě.

Aniž bych se otočila, skočím do moře.

2

Klesám dolů, řev vln znenadání ustane a všechno ztichne. Všude kolem mě krouží drakovo dlouhé, vlnící se tělo a roztáčí obrovský vír.

Padáme spolu ke dnu.

Je to zvláštní, ale nemám potřebu dýchat. Klesám téměř... klidně. Pokojně. To bude určitě drakovo dílo. Jeho kouzla mě chrání před utonutím.

Sevře se mi hrdlo a srdce mi buší úlevou – všechny nevěsty přede mnou přežily.

Klesáme do temnoty, dokud se moře nade mnou nestane oblohou a my – drak a já – nejsme padající hvězdy.

Drak kolem mě krouží stále těsněji a skrz jeho svírající se smyčky zahlédnu jedno přivřené oko, pootevřené jen tak, aby ukázalo třpytící se půlnoční tuň. Čas zpomalí. Svět zastaví. Vztáhnu ruku. Kapičky krve vytékající z rány se mezi námi vznášejí jako drahokamy.

Drak jednou mrkne. Pode mnou se rozevře puklina.

Propadnu se temnotou.

Má babička mi často vyprávěla příběhy z Říše duchů, místa mezi nebesy a zemí plného úžasných bytostí – bohů a duchů a mytických tvorů. Babička říkala, že jí je vyprávěla zase její babička. Koneckonců ne všichni vypravěči jsou babičky, ale všechny babičky jsou vypravěčky.

Má babička a já jsme chodívaly krátkou procházkou přes rýžová pole na pláž, každá z nás nesla jednu stranu složené bambusové rohože. Rozprostřely jsme rohož na písek s oblázky, sedly jsme si vedle sebe a držely se za ruce, zatímco jsme si v chladné vodě máčely prsty u nohou.

Pamatuji si, jak moře za brzkého jitra vypadalo. Slunce vykouklo nad obzorem a na hladině zažehlo zlatou cestičku. Vlahý mořský vzduch nás hladil po tvářích jako slané polibky. Přitiskla jsem se k babičce a vyhřívala jsem se v jejím stálém teple.

Vždycky nejdřív vyprávěla příběhy, co měly konce a začátky, ale jak se oranžové a fialové odstíny časného rána měnily v jasně modré odpoledne, začala přeskakovat a její hlas se stal konejšivou melodií.

„Říše duchů je vskutku obrovská a plná kouzel, ale největším divem ze všech je město Mořského boha. Někdo říká, že Mořský bůh je prastarý muž. Jiní zas naopak praví, že je to muž v nejlepších letech, vysoký jak statný strom s vousy černými jako břidlice. A jiní věří, že je to drak stvořený z větru a vody. Ale ať na sebe Mořský bůh vezme jakoukoli podobu, bohové a duchové v té říši ho poslouchají, neboť je bohem bohů a jejich vládce.“

Celý život žiji obklopená bohy. Jsou jich tisíce – bůh studny ve středu vesnice, který zpívá skrze kvákání žab; bohyně vánku, jenž vane ze západu při východu měsíce; bůh potůčku v naší zahradě, jemuž jsme Džun a já nechávali oběti v podobě dortíků z bahna a koláčků z lotosových leknínů. Svět je plný malých bohů, neboť každá součást přírody má svého strážce, který na ni dohlíží a chrání ji.

Silný poryv větru se přehnal přes vodu. Babička zvedla ruku ke svému slamáku, aby jí neuletěl k tmavnoucí obloze. I když bylo brzy, nad námi se kupily mraky ztěžklé deštěm.

„Babičko,“ zeptala jsem se, „proč je Mořský bůh mocnější než ostatní bohové?“

„Naše moře je jeho ztělesněním,“ odpověděla, „a on je moře. Je mocný, protože je mocné moře. A moře je mocné...“

„Protože je mocný on,“ dokončila jsem za ni. Má babička ráda mluvila v hádankách.

Hluboké záupnění hromu zadunělo oblohou. Oblázky u našich nohou se skutálely do vody a zmizely v příboji. Za obzorem se schylovalo k bouři. Mračna vířícího prachu a ledových krystalků kroužila vzhůru v trychtýři temnoty. Zalapala jsem po dechu. Mou duší projel pocit očekávání.

„Už to začíná,“ řekla babička. Rychle jsme vstaly, srolovaly bambusovou rohož a vykročily k dunám, jež oddělovaly pláž od vsi. Uklouzla jsem v písku, ale babička mě chytila za ruku a pomohla mi udržet rovnováhu. Jak jsme stoupaly vzhůru, naposled jsem se otočila.

Moře zahaloval stín. Mraky nad námi bránily slunečnímu svitu. Vypadalo to nadpozemsky, tak odlišně od toho ranního moře, které, ačkoli jsem u něj seděla jen před pár okamžiky, mi strašlivě chybělo. Po několik dalších týdnů se bouře neustále

zhoršovaly, což znemožňovalo přiblížit se k pobřeží, aniž by vás spolklly vlny. Bezuzdně řádily až do rána, kdy se mraky roztrhaly a na kratičko dovolily vykouknout paprsku slunce. To bylo znamení, že přišel čas obětovat nevěstu.

„Proč je Mořský bůh tak rozhněvaný?“ zeptala jsem se ba-
bičky, která se zastavila, aby pohlédla na temné vody. „To
kvůli nám?“

Tehdy se ke mně otočila a hnědé oči jí překypovaly pocity.
„Mořský bůh není rozhněvaný, Mino. Je ztracený. Čeká ve
svém nadpozemském paláci, dokud se neobjeví někdo tak
statečný, aby ho našel.“

Posadím se a zhluboka zalapám po dechu. Naposled si pama-
tuji, jak jsem padala mořem. Ale už nejsem pod vodou. Jako
bych se probudila uvnitř mraku. Vše zastírá mlha, takže sotva
vidím dál než na svoje kolena.

Postavím se a škubnu sebou, když mi vysušené a solí zhrub-
lé šaty odřou kůži. Ze záhybů sukně mi vypadne nůž po mé
praprababičce a zarachotí o dřevěnou podlahu. Když se sehnu,
abych ho sebrala, můj pohled zachytí třepetající se rej barev.

Kolem levé dlaně, přes ránu, kterou jsem si udělala na dů-
kaz slibu, mám ovázanou stužku.

Jasně rudou hedvábnou stužku. Jeden konec se obtáčí ko-
lem mé ruky, druhý vykvétá ze středu mé dlaně a vede kamsi
do mlhy.

Stužka vznášející se ve vzduchu. Nic takového jsem v ži-
votě neviděla, ale vím, co je asi zač.

Červený provázek osudu.

Podle příběhů mé babičky váže člověka k tomu, kdo je mu předurčen. Někteří dokonce věří, že vás sváže s osobou, po které toužíte nejvíce.

Džun jako romantik věřil, že to tak skutečně je. Říkal, že když poprvé potkal Čong, věděl, že se jeho život navždy změnil. Že cítil, jak mu ruka jemným zataháním osudu cukla jejím směrem.

Ale červený provázek osudu je ve světě smrtelníků neviditelný. Ta zářivě rudá stužka přede mnou určitě neviditelná není, což znamená...

Že už nejsem ve světě smrtelníků.

Stužka jako by mi četla myšlenky a rázně mě zatahá. Někdo – nebo *něco* – mě volá z druhé strany, z mlhy.

Pokusí se mě ovládnout strach, ale já jej zarazím paličatým zavrtěním hlavy. Ostatní nevěsty to přežily, takže pokud mám být vnímána jako hodná své pozice místo Šim Čong, přežiji též. Drak mě přijal, ale dokud si nepromluví s Mořským bohem, nedozvím se, zda je má vesnice skutečně v bezpečí.

Alespoň jsem lépe připravená než ostatní, vyzbrojená svým nožem a babiččinými příběhy.

Provázek se zatřepotá ve vzduchu a vábí mě dál. Udělám krok a stužka se mi v dlani rozsvítí jiskřičkami. Zastrčím nůž do svého krátkého kabátku a následuji stuhu do bílé mlhy.

Svět kolem mě je klidný a ztichlý. Sunu bosé nohy po hladkých dřevěných podlahových prknech. Natáhnu ruku a prsty se mi otrou o něco pevného – o zábradlí. Nepochybně jsem na mostě. Cesta se mírně svažuje a ustupuje dlážděným ulicím.

Tady je vzduch hustější, teplejší a plný vůní, z kterých se sbíhají sliny. V mlze se rýsuje řada vozů. Ten nejbližší plní

knedlíčky v bambusových pařnicích. Další veze solené ryby zavěšené za ocasy. Třetí přetéká sladkostmi – kandovanými kaštanami a plochými koláčky z cukru a skořice. Všechny jsou opuštené. Ani stopa po jediném prodáváči. Přimhouřím oči a snažím se rozpoznat temnější tvary, ale z každého stínu se vyklube jen další vozík, celá řada vozíků, jež se táhne dál do mlhy.

Nechám je za sebou a vstoupím do dlouhé uličky lemované restauracemi. Kouř s kuchyňských ohňů se line ven otevřenými vchody. Zběžný pohled do té nejbližší ukáže místnost s řadou stolů zaplněných jídlem od malých misek koření po velké tácy opečených ptáků a ryb. Zářivě barevné polštářky jsou bez ladu a skladu poházené po stolech, jako by si na nich ještě před pár minutami hověli hýřilové a vychutnávali si své pokrmy. U vchodu stojí v řadě pečlivě seřazené sandály a trepky. Hosté přišli do restaurace, ale už neodešli.

Vycouvám ven. Vozíky bez majitelů. Kuchyňské ohně bez kuchařů. Boty bez lidí.

Město duchů.

O krk se mi otre lehký dech plný smíchu. Rychle se otočím, ale nikdo tam není. Stále však cítím, jako by mě pozorovaly jakési neviditelné a bdělé oči.

Co je to za místo? Vůbec nevypadá jako město Mořského boha z babiččinych příběhů – místo, kde se shromažďují duchové a nižší bohové, aby se radovali a oslavovali. Mlha halí zemi jako plášť, zastírá rozhled a tlumí zvuk. Přecházím krátké klenuté mostky a opuštěné ulice. Kromě mé stužky, jež v mlze červeně září, je všechno kolem mě bezbarvé a tlumené.

Jak se nevěsty Mořského boha cítily, když se probudily do mlžné země s pouhou jasnou stužkou coby průvodkyní? Předemnou jich přišlo již mnoho.

Byla tu Soa, jež měla ty nejkrásnější oči orámované tmavými řasami, co vypadaly, jako by na nich lpěla silná vrstva sazí. Byla tu Wol, vysoká jako kterýkoli muž, se silnými pohlednými rysy a usměvavými ústy. A pak tu byla Hjeri, která dokázala přeplavat celou šířku Velké řeky dvakrát sem a tam a která, když se odešla vdát za Mořského boha, zlomila stovky srdcí.

Soa. Wol. Hjeri. *Mina*.

Mé jméno se vedle jmen těch neobyčejných dívek zdá malé. Aby si vzaly Mořského boha, přicestovaly z daleka, z vesnic blíže k hlavnímu městu – Wol dokonce přímo ze samotného hlavního města. Tyto dívky by se do našeho zapadákovy nevzdaly v žádném jiném životě než v tom, který je donutil vzdát se toho svého. Tyto dívky, či mladé ženy, byly všechny starší než já. Bylo jim osmnáct, když odešly, aby se staly nevěstami. Kráčely po stejné stezce jako teď já. Přemýšlím, zda byly nervózní, nebo zda se bály. Nebo zda jim naděje zastřela zdravý rozum.

Po nějaké době, která mi připadá jako hodiny, zatočím za roh a vkročím na široký bulvár. Tady je mlha řidší. Pro jednu vidím, kam stužka vede. Poletuje po celé délce bulváru, vznáší se po velkolepém schodišti a mizí mezi křídly obrovské rudé a zlaté brány. Se zdobenými pilíři a pozlacenou střešou to nemůže být nic jiného než vchod do paláce Mořského boha.

Pospíším si vpřed. Stužka se začne třpytit a hučet, jako by cítila, že se blíží k cíli.

Dojdu ke schodům a vstoupím na první stupeň a pak další. Zrovna se chystám překročit práh brány, když mé uši zachytí zvuk. Jemné zazvonění zvonku tak tlumené, že kdyby světu nevládlo ticho, asi bych ho ani nezaslechla. Zvuk přichází odněkud zleva, směrem po schodech dolů a do bludiště ulic.

Můj nejstarší bratr Song si myslí, že všechny zvonky zní stejně. Já mám ale za to, že akorát nemá trpělivost naslouchat. Cinkání bronzových cetek o mušle zní jinak než ťukání cínu o měděné zvonky. Také vítr má různé stupně síly. Když je roz-zlobený, zvonky vydávají ostrý pronikavý zvuk. Když je šťast-ný, zvonky o sebe cinkají v tanci plném života.

Tenhle zvuk je ale jiný. Hluboký. Melancholický.

Sestoupím ze schodů. Stužka se nebrání, ale natahuje se a táhne se za mnou.

V uchu slyším hlas své babičky. *Říše duchů má svá pravidla, Mino. Dobře si rozmysli, která porušíš.* Mlha halící město má jistě svůj účel. Svůj účel má i fakt, že po městě mohu kráčet jen se stužkou osudu. Zvonky však cinkaly nedaleko a připadá mi, že jsem je slyšela už dřív.

Zvuk mě zavede ke vchodu do malého obchůdku na bulváru. Odhrnu hrubý závěs, vstoupím dovnitř a zalapám po dechu nad tím ohromujícím pohledem. Obchod plní stovky zvonkoher. Pokrývají všechny zdi a visí ze stropu jako slzy. Některé jsou kulaté a malé, vyrobené z mušlí, žaludů a cínových hvězd; jiné připomínají velké vodopády zlatých zvonků.

V obchůdku stejně jako v mlze nevane žádný vítr.

Přísahala bych však, že jsem něco slyšela. Mé oči přiláká cosi na vzdálenější zdi, kde se v mezeře v jejím středu skví jediná zvonkohra. Hvězda, měsíc a měděný zvonek navléknuté na tenkém bambusovém provázku. Na zvonkohru je to jednoduchý vzor.

Ihned ji poznám.

Tu hvězdu jsem vyřezala z kousku naplaveného dříví a měsíc z krásné bílé mušle, co jsem našla na pláži. Zvonek jsem si koupila od kočovného zvonáře, kterého jsem rozčilovala tím,

že jsem zazvonila na každý zvonek v jeho vozíku, jeden po druhém. Nerozhodla jsem se, dokud jsem nenašla ten dokonalý zvuk.

Výrobou zvonkohry jsem strávila celý týden. Chtěla jsem ji pověsit nad kolébku své neteře, aby slyšela vítr.

Ale narodila se moc brzy. Kdyby se narodila na podzim, přežila by. Ale jak všichni ví, všechny děti narozené během bouří se nikdy nedožijí prvního nadechnutí.

Songovi to zlomilo srdce.

Ve vzteku, který jsem nikdy předtím ani potom necítila, jsem zvonkohru vzala k útesům u vsi a hodila ji přes okraj. Sledovala jsem, jak padala a roztříštila se o kameny. Když jsem zvonkohru viděla naposledy, byla na kusy a odnášelo ji moře.

Všude kolem mě se v bezvětrí rozcinkají zvonky, dokud se obchůdek nenaplní kakofonickým hlukem.

Zvonkohry zvonící v bezvětrí značí, že jsou kolem duchové.

Vyjdou z obchodu. Zvuk zvonků mě ohlušuje. Pokud jsou tu duchové, jsou neviditelní a sledují mě. Co asi vidí, když se na mě podívají?

Přidám do kroku. Noc je dlouhá a stužka tíží mou ruku. Za bránou se rozkládá jedno impozantní nádvoří za druhým. Nevěnuji pozornost ani jednomu. Na pátém se rozeběhnu.

Projdu poslední bránou, vystoupám po kamenných schodech a vkročím do trůnního sálu Mořského boha. Zastavím se, jen abych popadla dech.

Měsíční světlo prosvítá trámovým stropem a kolmo vrhá lomené paprsky do velké síně. Mlžné přítmí zde není tak výrazné, ale vládne tu stejný strašidelný klid. Žádný sluha mě nespěchá přivítat. Žádné stráže mi nebrání ve vstupu. Červený provázek osudu se zavlní. Začne se pomalu měnit z jasného

jiskřivého šarlatu do krvavé temně rudé. Vede mě na druhý konec síně, kde obrovská nástěnná malba draka pronásledujícího perlu po obloze rámuje trůn umístěný na stupínku.

Na trůně shrbeně sedí Mořský bůh, tvář mu zastíňuje nádher-
ná koruna. Má na sobě krásné roucho, po němž šplhají vyšívání stříbrní draci. Kolem levé ruky se mu obtáčí konec mé stužky.

Čekám na jiskru poznání ve své duši.

Podle mýtů váže člověka červený provázek k jeho osudu. Někteří dokonce věří, že vás váže k té osobě, po které vaše srdce touží ze všeho nejvíc.

Je Mořský bůh mým osudem? Touží po něm mé srdce ze všeho nejvíc?

V hrudi cítím ostrou bolest, ale láska to není.

Je to temnější, žhavější a nekonečně silnější.

Nenávidím ho.

Udělám krok vpřed. A pak další. Má ruka, co drží stužku, se pohne k hrudi, a když se odtáhne, drží nůž.

Jaký by byl svět bez Mořského boha? Byli bychom stále sužováni bouřemi, jež přichází znenadání, ničí naše lodě a zaplavují naše pole? Byli bychom stále sužováni ztrátami našich milovaných kvůli hladomoru a nemocem, protože nižší bohové nemohou, nebo *nechtějí* vyslyšet naše modlitby, neboť se bojí hněvu Mořského boha?

„Co by se stalo, kdybych tě teď zabila?“

Když se ta slova rozlehnou po obrovské síni, uvědomím si, že jsou to první slova vyřčená nahlas, která jsem od svého příchodu do říše Mořského boha vyslovila.

A jsou to slova nenávisti. Můj vztek se vzedme jako nezastavitelná vlna. „Kdybych tě teď zabila a zpřetrhala pouto našich osudů.“

Slova jsou to opovážlivá. Kdo jsem, že se vzpírám bohu? Ale cítím v sobě obrovskou bolest, která chce, abych zjistila...

„Proč nás proklínáš? Proč se odvracíš, když pláčeme a řve-me o pomoc? Proč jsi nás opustil?“ Ta poslední slova mě skoro zadusí.

Postava na trůně neodpovídá. Skvostnou korunu má na hlavě posunutou do tváře, takže mu zakrývá oči.

Udělám posledních pár kroků ke stupínku. Natáhnu ruku a sundám Mořskému bohovi korunu z hlavy. Vyklouzne mi z prstů a se zaduněním dopadne na hedvábný koberec.

Zvednu oči, abych se podívala do tváře boha všech bohů. Mořský bůh je...

Chlapec. Ne starší než já.

Pleť má hladkou a neposkvřněnou. Vlasy mu spadají na čelo a kroubí se kolem drobných uší, jedno z nich je propíchnuté zlatým trnem. Řasy má nápadně dlouhé, takže mu temně a zamlženě leží na tvářích. Sleduji, jak se mu ústa pootevrou a vyjde z nich jemný výdech.

On... spí.

Ruka se mi sevře kolem rukojeti nože. Nevím, co jsem čekala, ale tohle ne, ne chlapce, co vypadá tak... lidsky, klidně by to mohl být můj soused nebo kamarád. Sleduji, jak mu z oka vyklouzne slza, stéká mu po tváři, zachytí se o ret a kane dál přes bradu a po krku dolů.

„Proč pláčeš?“ zavrčím. „Myslíš si, že tvé slzy změní mé úmysly?“

Cítím, jak se mění. Nejsem jako Džun, který má jemné srdce. Umím být paličatá a krutá. Umím být nenávistná a rozčilená. Tím vším chci být teď, protože mi to dodává odvalu.

Dodává mi to *vztek*. Copak si nezasloužím mít vztek po tom všem, co udělal mé vesnici a mé rodině?

Ale výraz na tváři Mořského boha je stejný jako výraz Šim Čong na lodi. Zračí se v něm osamělost a hluboký, neúnosný smutek.

Do mysli se mi vkrade zrádná myšlenka a začínám přemýšlet...

Pláče snad svět kvůli tobě, anebo pláčeš ty kvůli světu?

Nohy mě zradí a klesám k zemi.

Během této noci se toho událo tolik. Od zjištění, že Džun zmizel, přes jeho pronásledování v dešti až k okamžiku, kdy jsem skočila do moře. Teď už se Džun vrátil s Čong zpátky do vesnice a řekl naší rodině, co jsem provedla. Víím, že má švagrová bude plakat, a z myšlenky, že jsem způsobila další zármutek, mě rozbolí srdce. Můj nejstarší bratr bude chtít prohledat moře, aby mě našel, neboť nebude schopný přijmout, že už mě nemůže ochránit. Co se mé babičky týče, bude věřit, že jsem vstoupila do Říše duchů a že jsem právě na cestě za Mořským bohem.

„A co má nevěsta udělat, až ho najde?“ Stála jsem s babičkou u přímořského chrámu. Byla to první noc bouří a déšť bubnoval o hliněné tašky na střeše.

„Ukázat mu své srdce.“

Zamračila jsem se. „A jak to udělá?“

„Kdybys ukázala Mořskému bohu své srdce ty, jak by to vypadalo?“

Můj pohled přilákala zvláštní sbírka předmětů nalevo od svatyně, oběti od dětí z vesnice – mušle, sasanka a podivně vytvarovaný kámen.

Natáhla jsem se a zvedla ocasní pero straky.

„Nevěsty moc často s dary pro Mořského boha neputují,“ vyčini-
la mi babička. „Použij svůj blas.“

„Ale já mu nemám co říci! Zastav bouře. Ochraňuj mou rodi-
nu. Opatruj nás všechny. Nic z toho nedělá.“ V koutcích očí mě
zaštípaly slzy.

Má babička poklepala na robožku ze stíny a já si klekla vedle ní.
Jemně vzala mé ruce do těch svých. „Tolik mi připomínáš mě sa-
mou, když jsem byla v tvém věku. Když mi v srdci zakořenilo tolik
ztrát, žalu a zklamání. Má vlastní babička mě brávala sem do
této svatyně. Byla ti moc podobná, neuvěřitelně urputná a oddaná
svým milovaným.“

To nebylo poprvé, co mě babička přirovnala ke své babičce, a já
instinktivně sáhla po svém noži, jehož váha na mé hrudi mě
uklidnila.

„To ona mě naučila píseň, kterou teď naučím zase já tebe.“

V síni Mořského boha vstanu. Melodii, co mi babička zpí-
vávala, nyní zpívám Mořskému bohu.

*Hluboko pod mořem spí drak,
o čempak asi sní?*

*Hluboko pod mořem spí drak,
když se probudí?*

*S dračí perlou
tvé přání vzlétne.*

*S dračí perlou
tvé přání vzlétne.*

Ozvěna mého hlasu naplní síň. Po tvářích mi tečou slzy a já je otřu hřbetem ruky sevřené v pěst.

Mýty mého lidu praví, že neutišitelný hněv Mořského boha ukonejší jedině jeho pravá nevěsta. Možná nejsem ta vyvolená, ale je příliš troufalé doufat, že dívka jako já – dívka, která nemá, co nabídnout, kromě sebe sama – by mohla být pravou nevěstou Mořského boha?

Koutkem oka zachytím nepatrný pohyb. Prsty Mořského boha sebou zacukají, je to téměř neviditelné zachvění.

Vztáhnu svou ruku k té jeho. Červený provázek osudu jako by vycítil důležitost toho okamžiku, napne se a já pojmu naději jako třepetající se ptačí křídla, že se můj život zanedlouho změní.

Ticho prořízne hlas jako ocel. „Tak to by stačilo.“

3

Pod stupínkem stojí v srpkovitém půlkruhu tři maskované postavy.

Síň je rozlehlá, a přesto jsem nezaslechla žádný zvuk jejich příchodu. Nad našimi hlavami proplují mraky, zacloní světlo prosvítající trámy a zahalí místnost pláštěm temnoty. Vyhne se dvěma postavám stojícím nejbližší k trůnu a zastře třetí, jež postává opodál. Než ji pohltí temnota, spatřím jen křivku její bledé tváře.

„Copak to tu máme?“ Postava napravo vyhodí do vzduchu dýku a zase ji chytí. „Straka ztracená v bouři? Nebo další nevěsta Mořského boha?“ Jeho hluboký hlas tlumí látková rouška. „Jsi nevěsta, či ptáček?“

Olíznu si rty a ucítím sůl. „Jsi přítel, či nepřítel?“

„Pokud jsem přítel...?“

„Pak jsem nevěsta.“

„Pokud jsem nepřítel...?“

„Opravdu?“

„Možná jsem nepřítel, ale chtěl bych být přítel.“ Nakloní

hlavu a temná kučera mu spadne přes tvář. „A ty jsi možná ptáček, ale chtěla bys být nevěsta.“

Je tak blízko pravdy, že sebou šklubnu. Starší v naší vesnici mají rčení: *Straka může snít o tom, že je jeřáb, ale nikdy se jím nestane.*

„Aha,“ zamumlá postava nalevo oděná stejně jako ta první v černém s vlasy spadajícími pod ramena. Oči zvláštní světle hnědé barvy se přesunou z mého napůl rozpleteného copu k prostým bavlněným šatům. „Ty jsi vůbec neměla být nevěstou Mořského boha.“

Oproti kučeravému chlapci tento mladý muž nedrží žádnou zbraň, jen, což je zvláštní, dřevěnou ptačí klec na provaze přehozenou přes rameno. „Starší v tvé vesnici vyberou nevěstu rok před rituálem. Vždycky jde o výjimečnou dívku, ať už dovednostmi, či krásou.“

„Pokud možno obojím,“ poznamená chlapec s dýkou.

„Takové privilegium nenáleží prostým, slabým či ukvapeným. Takže mi pověz, nevěsto nikoho, kdo vybral *tebe?*“

Jestli ten kudrnatý mladík používá jako zbraň čepel, cizinec se studenými očima používá slova. Přes veškeré své dary – milující rodinu, odvalu a zdraví – nevládnou ani krásou, ani žádnými dovednostmi.

Umím si představit, jak starší po návratu Džuna a Šim Čong nevěřičně zuřili a proklínali mou svěhlost. Ale oni tam na té loďce nebyli. Necítili ostrou spršku vody a mrazivý strach, když je váš milovaný v nebezpečí. Možná jsem ukvapená. Možná jsem prostá. Ale slabá nejsem.

„Vybrala jsem se sama.“

Třetí postava za nimi přenesla váhu z nohy na nohu. Ostře si všimnu jeho nepatrného pohybu. Kupodivu si toho